

Jertfitorul și preoții

Versete călăuzitoare: Levitic 1

F. Jertfitorul

1. Persoana jertfitorului

Acum se pune întrebarea: *Cine* este jertfitorul? Dacă ne gândim la caracterul model, atunci trebuie să spunem, că aici putem vedea mai multe aspecte:

1. Pe de o parte noi nici nu putem jertfi lui Dumnezeu, căci noi nu avem nimic, pe care I le-am putea aduce. Singurul, care putea aduce o jertfă plăcută lui Dumnezeu, era Domnul Isus. Și așa se spune despre Hristos în epistola către Evrei 9.14, că El „prin Duhul etern S-a oferit pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu.” Prin aceasta vrea să se spună: El S-a pus la dispoziția lui Dumnezeu ca jertfă. Hristos este în sensul acesta atât Jertfitorul cât și jertfa.
2. Dar pe de altă parte și noi suntem chemați, să aducem trupurile noastre ca jertfă. Astfel în Efeseni 5.2 suntem îndemnați: „umblați în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca dar și jertfă lui Dumnezeu, ca parfum de bună mireasmă!” Aceasta înseamnă deci: ceea ce Hristos a făcut, aceea să facem și noi. Așa cum El S-a adus lui Dumnezeu ca jertfă, așa să facem și noi, dacă umblăm în dragoste.
3. Apoi noi putem desigur să privim poporul lui Dumnezeu din zilele noastre și să vedem pe fiecare din acest popor, care a fost salvat, care a fost eliberat, care vrea să aducă ceva lui Dumnezeu. Acestuia Dumnezeu îi spune, *cum* și *cu ce* poate veni și *ce* Îi este plăcut Lui. Aceasta este valabil de fapt în general pentru toate jertfele. Deci când noi venim la Dumnezeu și dorim să-I dăm ceva, atunci Dumnezeu ne spune și *ce* putem să-I aducem, și anume, ceva care se înalță spre El. Această jertfă este desigur iarăși Hristos – ceea ce noi am văzut de la El ca glorie în jertfa pe care El a adus-o conform cu Evrei 9.14. Această parte subiectivă o avem aici în primul rând înaintea noastră. Aceasta dovedește de exemplu faptul că la jertfirea porumbelului ceva trebuia aruncat. Însă aceasta nu putea fi la Domnul Isus.

2. Activitățile jertfitorului

Aducerea darului său de jertfă

Jertfitorul nu putea aduce orice jertfă – el trebuia să aducă un animal de parte bărbătească fără greșeli. Faptul că aceste două însușiri trebuiau să existe, înseamnă: jertfitorul trebuia să se preocupe cu ceea ce el voia să aducă. El trebuia să aleagă acasă, abia după aceea putea veni la intrarea cortului și să ofere lui Dumnezeu jertfa sa.

Partea a 2-a: Jertfitorul și preoții

În Levitic 1.5 este vorba de vițel. În ebraică se spune de fapt „fiul turmei de viței” în loc de „vițelul tânăr”, așa cum este în anumite traduceri. Aceasta lasă să se înțeleagă, că trebuia să fie cel mai bun bou al cirezii. Aceasta are pentru noi două înțelesuri. Înțelesul obiectiv: Domnul Isus era cel mai bun dintre toți. Ceva mai înalt, ceva mai bun decât El nu era și nu este. Pe de altă parte înseamnă că cel care aducea jertfa trebuia să accepte să-l coste ceva, ca să aducă această jertfă de ardere de tot. La fel este și la noi astăzi în sens subiectiv: noi trebuie să petrecem timp în rugăciune. Noi trebuie să investim timp și oboseală, ca să ne preocupăm cu El și să cunoaștem scumpătatea lucrării Sale, și apoi să aducem adorare. Astfel noi în fiecare săptămână trebuie să ne preocupăm din nou cu Domnul Isus, ca să descoperim mereu gloriei noi în El, pe care le putem aduce Tatălui în adorare.

La intrarea cortului

Aceste jertfe trebuiau aduse la intrarea cortului întâlnirii. Aceasta arată că jertfele au fost aduse *la locul* unde se strângeau laolaltă și se întâlneau cu Domnul. Acolo se puneau jertfele la dispoziția Domnului, așa cum și Domnul Isus S-a jertfit pe Sine Însuși lui Dumnezeu fără pată. El S-a adus lui Dumnezeu; El S-a pus la dispoziția Lui. – Adorarea are loc și astăzi în măsura cea mai înaltă la masa Domnului (în imaginea altarului; vezi 1 Corinteni 10), când noi ne strângem acolo împreună cu frații noștri și cu surorile noastre, pentru ca împreună să aducem adorare lui Dumnezeu în prezența Domnului.

Să-și pună mâna pe capul jertfei

Prin faptul că cel care aducea jertfa își pune mâna pe capul animalului de jertfă, el se făcea una cu jertfa care urma să fie de un parfum plăcut pentru Dumnezeu. Această jertfă va transmite asupra lui această mireasmă plăcută dinaintea lui Dumnezeu: „va fi plăcut pentru el” (n. tr.: traduceri în limba română redau ideea aceasta prin: „îi va fi primit”).

Deoarece Domnul Isus S-a oferit (S-a adus) ca jertfă, Dumnezeu putea spune: „Acesta este Acela în care Mi-am găsit plăcerea”. Această dăruire era o mare bucurie pentru Dumnezeu. De aceea Domnul spune și: „Pentru aceasta Mă iubește Tatăl, pentru că Eu Îmi dau viața” (Ioan 10.17). Dar când noi Îl aducem pe Hristos înaintea lui Dumnezeu, atunci putem ști că aceasta este și pentru noi o plăcere. Simbolic noi putem pune mâna pe capul acestei jertfe, ne putem face una cu jertfa aceasta. Căci punerea mâinilor înseamnă – așa cum de exemplu aceasta ne este arătat clar în 1 Timotei 5.22 -, că noi avem parte la o chestiune și ne facem una cu ea. Astfel noi suntem văzuți pe deplin una cu această jertfă, când noi simbolic punem mâna pe capul acestei jertfe. Atunci Dumnezeu ne vede una cu această jertfă; El găsește bucuria, pe care o are în această jertfă, și cu privire la noi; El vede gloria, pe care o vede în această jertfă, și la noi; și valoarea acestei jertfe este valoarea pe care Dumnezeu o vede și în noi. Deci prin faptul că ne punem mâna pe capul jertfei arderii de tot, toată grația acestei jertfe trece asupra noastră. Dacă în Levitic 1.4 se spune: „Să-și pună mâna pe capul arderii de tot, și va fi plăcută pentru el”, atunci Dumnezeu are plăcere în aceeași măsură de cel care aduce jertfa ca de jertfa însăși. Putem înțelege aceasta numai dacă cunoaștem învățătura Noului Testament cu privire la noi despre „a fi în Hristos”.

Cu toate că aici nu este vorba de jertfa pentru păcat, se spune totuși, că jertfa face ispășire. Ispășirea în acest caz nu înseamnă în primul rând ispășirea pentru păcate, ca în cazul jertfei pentru păcat. Aici nu este vorba de căderi sau de păcatele noastre, ci este vorba mai degrabă de gloria a ceea ce a fost făcut față de noi. Nu numai că tot ceea ce vorbea despre păcat a fost *acoperit* – în limba ebraică „ispășire” vine de la „*a acoperi*” -, ci cu noi s-a petrecut ceva. Noi suntem *acoperiți* cu grație, cu gloria acestei jertfe. Nu numai că Dumnezeu nu mai vede la noi nici un păcat, nici o slăbiciune, nici o nedesăvârșire, ci El vede numai supunerea și aptitudinea lui Hristos de a împlini voia lui Dumnezeu, și că El a făcut aceasta. Epistola către Efeseni capitolul 1 exprimă aceasta în felul următor: noi am fost făcuți plăcuți în Preaiubitul. Așa cum El este plăcut înaintea lui Dumnezeu, la fel suntem și noi plăcuți înaintea lui Dumnezeu. Aceasta a făcut El cu noi, cei care eram păcătoși. Întreaga valoare a jertfei Sale trece asupra noastră.

Ispășire înseamnă două lucruri:

- *Îndepărtarea mâniei:*

Găsim aceasta de exemplu în Numeri 17, când Aaron face ispășire pentru popor cu lucrarea de tămâiere, sau în 1 Cronici 21, când David sacrifică boii pe aria lui Ornan. Găsim aceasta și în Geneza 32, când Iacov potolește mânia lui Esau printr-un dar. În contextul acestei întâmplări se întâlnește pentru prima dată în Biblie cuvântul acesta.

- *Satisfacere:*

În întâmplarea cu Iacov și Esau vedem că este vorba și de a da ceva cuiva, prin care îi faci o bucurie, îl satisfaci, îi faci un serviciu. (Desigur aici era vorba și de faptul că Iacov s-a făcut vinovat față de Esau.) Deci ispășire înseamnă și *a satisface*.

Înjunghierea

Apoi se spune: „Să înjunghie vițelul înaintea Domnului” (Levitic 1.5). Aici ni se amintește că Domnul Și-a dat viața de bună voie. El a lăsat viața Sa – aceasta este o altă activitate a celui care aducea jertfa. Niciodată preotul nu avea a face ceva cu înjunghierea. Chiar și atunci când noi aducem „jertfa de ardere de tot” ne gândim că Domnul Isus Și-a dat viața, că El Însuși a trebuit să moară. Am văzut că cuvântul „vițelul” înseamnă de fapt „fiul cirezii”. Aceasta ne amintește și de faptul, că era un Fiu, care S-a dat pe Sine la moarte, era Fiul lui Dumnezeu, Fiul Tatălui, care stătea în această relație și atunci când era Om și I S-a adresat Lui cu cuvintele „Ava, Tată”. Singurul Fiu de la sânul Tatălui trebuia să devină această jertfă.

Vițelul este înjunghiat înaintea Domnului. Aceasta înseamnă că trebuia să aibă loc cu privire la Dumnezeu.

Păsărea nu putea fi despăcată. În cazul acesta nu se vedeau alte detalii lăuntrice. În imagine vedem aici că sunt din aceia care aduc jertfă și care din păcate nu sunt în stare să vadă motivele lăuntrice ale lui Hristos, dragostea Sa pentru Tatăl și față de noi oamenii, dăruirea

Partea a 2-a: Jertfitorul și preoții

Lui față de Dumnezeu, voința și energia Sa în împlinirea planului lui Dumnezeu, și nu prețuiesc desăvârșirea acestor însușiri.

Jupuirea pielii

Jupuirea pielii vorbește despre faptul că noi recunoaștem cum Domnul a revelat deplin la cruce pentru ochiul credinței toate motivele Lui lăuntrice.

Dacă se privește în afară jertfa de ardere de tot, atunci desăvârșirea și gloria jertfei nu se văd încă clar; se vede numai că era desăvârșită în exterior și era un animal de parte bărbătească, un vițel. Dar când se jupoaie pielea și tot ce este lăuntric este descoperit, toate părțile jertfei sunt despărțite, atunci devine vizibil că fiecare parte a jertfei este desăvârșită.

Tăierea în bucăți

Măruntaiele vorbesc despre sentimente, pieptul vorbește despre dragostea Sa și coapsele despre puterea și energia cu care El a înaintat până la extrem, ca să glorifice pe Dumnezeu la cruce. Grăsimea vorbește despre energia deplină a voinței – în sens pozitiv despre ceea ce este cel mai bun, în sens negativ despre ce este cel mai rău. Ce energie L-a mânat pe Domnul – așa cum ne arată evangheliile, și în mod deosebit evanghelia după Ioan -, să împlinească voia lui Dumnezeu. Aici sunt văzute gloriile în particularitățile lor.

Spălarea

După aceea citim că măruntaiele și picioarele trebuiau spălate cu apă. Aceasta trebuia să se facă, nu pentru că aceste părți erau murdare, ci spălarea trebuia să arate că măruntaiele erau curate. Spălarea cu apă este aplicarea Cuvântului lui Dumnezeu în puterea lui curățitoare. Aplicat la noi înseamnă că întotdeauna este ceva care trebuie înlăturat. Însă la Domnul Isus nu se putea găsi ceva, care să nu fie curat.

Un animal curat se caracteriza prin aceea, că avea copita despăcată și rumega. Copita stă în legătură cu piciorul și rumegarea (care se face cu stomacul) stă în legătură cu măruntaiele. Picioarele vorbesc despre umblare, măruntaiele despre motivațiile lăuntrice. Era deci important ca aceste două aspecte – picioarele și măruntaiele – să fie în ordine. Umblarea fariseică corectă având o inimă rece este la fel de neplăcută lui Dumnezeu ca atunci când ai o inimă pentru El și Cuvântul Său, dar cu toate acestea ești indiferent în umblare. De aceea aici sunt spălate picioarele și măruntaiele; nu pentru a îndepărta vreo murdărie, ci ca să se arate, că în ceea ce privește această curăție, totul era desăvârșit. Domnul Isus putea spune: „[Sunt] întocmai ceea ce vă și spun” (Ioan 8.25).

Capul este locul unde se află mintea. Domnul știa în chip desăvârșit toate gândurile lui Dumnezeu. „Isus deci, știind toate cele care urmau să vină asupra Lui, ...” (Ioan 18.4). Știind pe deplin totul, El a mers pe drumul ascultării până la cruce în deplină concordanță cu Tatăl Său. Despre cap și despre grăsime nu se spune că ele trebuiau spălate cu apă. Hotărârea Lui și

energia dăruirii Lui față de Dumnezeu mergeau în urmă până în veșnicia trecută. Acolo El spune: „Iată, Eu vin ca să fac voia Ta, Dumnezeule” (Evrei 10.7).

G. Preoții

1. Persoana preotului

Acum urmează slujba preoților. Preoții aveau aptitudinea să facă slujbe pentru Dumnezeu în Locul Preasfânt, și știau cum trebuiau făcute aceste lucruri pentru Dumnezeu. Dacă noi aducem slujba adorării ca aceia care sunt preoți, atunci depinde de aptitudinea noastră să știm *cum* dorește Dumnezeu să I se aducă ceva. Este însă remarcabil, că preoții nu ar fi avut nimic de făcut, dacă mai înainte cel care aducea jertfa nu era pregătit să aducă o jertfă. Astfel pentru o adevărată slujbă de adorare este nevoie atât de solitudinea inimii, cât și de aptitudinea de a face slujba așa cum se cuvine pentru Dumnezeu. Aici nu este vorba de marele preot Aaron – o imagine a Domnului Isus -, ci este vorba de preoți (familia preoțească), care atunci erau într-adevăr puțini din popor, însă astăzi sunt toți credincioșii. Însă aici nu este vorba de această realitate obiectivă, că noi toți în ceea ce privește poziția suntem preoți. Aici este vorba – ca pretutindeni în imaginile Vechiului Testament – de partea subiectivă, de realizarea practică a poziției noastre. Prin aceasta preoții sunt o imagine a acelor care sunt experimentați practic să facă slujba înaintea lui Dumnezeu. La fel este și astăzi la noi. Nu toți au aptitudinea în mod practic să facă slujba preoțească a adorării. Ei nu sunt în stare să propună cântarea potrivită, să spună o rugăciune potrivită, să citească un text potrivit sau în rugăciune liniștită să formuleze gânduri potrivite. Cu toate că ei sunt preoți, mulți nu pot exercita această slujbă. Și despre această practică ne relatează Vechiul Testament.

În cazul preoților nu citim nimic despre punerea mâinilor. Despre preotul, care aici aduce jertfa, nu se spune nici că jertfa este plăcută pentru el. Căci pentru preot aceasta nu joacă nici un rol. Un preot, care este obișnuit să slujească în Locul Sfânt, este el însuși plăcut. El a devenit plăcut în momentul când a fost sfințit ca preot prin jertfele care erau aduse la sfințirea lui. Preotul se ocupă exclusiv cu jertfa însăși. Preoții sunt obișnuiți să exercite slujbe spirituale, sunt obișnuiți să fie în prezența lui Dumnezeu, pot exprima în cuvinte gândurile adânci, pe care le găsim în jertfa de ardere de tot, unde noi, ca cei care aduc jertfa, uneori trebuie să căutăm cuvinte. Între noi sunt și fiice ale lui Aaron, care aparțin familiei preoțești, Adunării, dar care nu sunt obișnuite ca fiii lui Aaron, să intre în Locul Sfânt în putere spirituală. Însă prin aceasta nu este vorba de surorile, care trebuie să tacă în adunări. Ele pot, dacă s-au preocupat mult cu Domnul și lucrarea Sa, desigur să fie în stare să exercite slujbă preoțească și în mod practic. Însă ele aduc cuvintele lor în liniște înaintea lui Dumnezeu. Pe lângă aceasta sunt și fiii ai preoților, care sunt prea tineri pentru a putea exercita slujbe preoțești, și sunt și din aceia care au un handicap. Nici aceștia nu pot exercita slujbă preoțească.

Dacă vedem pe fiii lui Aaron ca „preoți”, atunci îi vedem în aptitudinea lor personală de a face slujba; dacă îi vedem ca fii „ai preotului”, atunci îi vedem mai mult în dependența lor de

marele preot. La fel și noi putem numai prin El – adică prin Marele Preot Isus Hristos – să aducem lui Dumnezeu jertfe de laudă.

2. Activitățile preoților

Preotul avea alte sarcini decât cel care aducea jertfa. El era în mod normal preocupat cu toate acele activități care stau în legătură cu altarul; stropirea sângelui pe altar, să pregătească focul pe altar cu lemne, să pună pe altar bucățile și să tămâieze totul pe altar. Aceste activități stau în legătură cu faptul că în mod obișnuit ei lucrează în Locul sfânt și au cunoștință despre ceea ce este în concordanță cu gândurile lui Dumnezeu și cu ceea ce are valoare pentru Dumnezeu. Așa cum am spus: în ceea ce privește poziția, noi toți suntem astăzi preoți, dar realizarea practică a slujirii noastre preoțești depinde de practica noastră spirituală în apropierea Domnului. Cel care aduce jertfa este un credincios, care într-adevăr aduce adorare lui Dumnezeu – adică (ca să rămânem în cadrul jertfei arderii de tot), el exprimă față de Dumnezeu bucuria lui că Hristos L-a onorat și glorificat pe Dumnezeu așa de mult la cruce -, dar care încă nu înțelege destul de bine diferite lucruri din această slujbă. În practică astăzi „aducători de jertfă” și „preoții” sunt credincioșii cu înțelegere diferită și/sau probabil apropiere diferită de Domnul.

Despicarea capului

În cazul porumbelului preotul trebuia să facă în locul celui care aducea jertfa chiar și activitatea de omorâre. Sunt unii aducători de jertfă care nu văd gloria morții Domnului Isus.

Să aducă sângele și să-l stropească

Potrivit cu Levitic 17.11 sufletul este în sânge. Sufletul este viața. Însă sângele este principiul vieții numai atâta timp cât este în trup. Dacă este vărsat, sângele este o imagine a pătrunderii morții.

Preoții trebuiau să aducă sângele și să-l stropească în jurul altarului. Faptul că aici se vorbește despre ispășire și moarte, arată că a trebuit să se acționeze cu privire la păcat. Chiar dacă aici nu este gândul referitor la jertfa pentru păcat, totuși ni se amintește că păcatul era prezent. La fel și Domnul Isus a devenit jertfa de ardere de tot pe locul păcatului – pe pământul acesta, unde a pătruns păcatul – și pe cruce, unde păcatul a atins punctul lui culminant. Acolo la cruce a curs și sângele Lui. Acest sânge este semnul pentru faptul că moartea a avut loc, că a avut loc ispășirea și Dumnezeu a fost satisfăcut cu privire la păcat. Sângele trebuia stropit de jur împrejur, ca să se poată vedea din toate părțile că totul a fost pus în ordine cu privire la păcat. Învățăm astfel cum acest cort poate fi și un cort al întâlnirii, unde se poate veni laolaltă cu Dumnezeu și cu ceilalți credincioși.

Așezarea lemnelor și focului

Preoții se preocupă apoi cu lemnul și cu focul. În vorbirea simbolică a Vechiului Testament focul vorbește întotdeauna despre sfințenia verificatoare a lui Dumnezeu în judecată sau în curățire sau prin foc se dă dovada că un metal este curat. Domnul Isus a permis să treacă multe peste El, prin care a dovedit curăția Sa și dăruirea Sa, și El a mers în judecata lui Dumnezeu. Astfel preoții văd toate etapele și conținutul întreg al încercărilor din partea lui Dumnezeu prin care a trecut Domnul Isus.

Așezarea bucăților pe altar

Preoții prezintă deci fiecare bucată a jertfei pe altar. Ei pot așeza totul înaintea lui Dumnezeu într-un fel în care totul este plăcut Lui. Preoții aflați în exercitarea funcției pot vedea astăzi cum Domnul Isus S-a pus la dispoziția lui Dumnezeu cu toate aptitudinile și însușirile Lui, și pot de asemenea să le facă cunoscut înaintea lui Dumnezeu. Nu sunt frați și surori care au simțul deosebit să arate cum unele versete biblice, care vorbesc despre Domnul Isus, scot în mod deosebit în evidență aptitudinile și însușirile Domnului? Aceștia au probabil și aptitudinea să exprime aceste lucruri în cuvinte în rugăciune, ceea ce de la alții acestea se înalță spre Dumnezeu numai ca simțăminte neclare.

Separarea gușii

Gușa porumbelului trebuia aruncată. S-ar putea ca noi să avem gânduri greșite referitoare la Persoana Domnului Isus sau la lucrarea Sa. Atunci slujba preotului este să îndepărteze acestea, ca ele să nu ajungă pe altar. Totodată este posibil ca noi înșine să ne murdărim. Și în privința aceasta preoții trebuie să fie un ajutor eficace. Această mijlocire nu are nimic a face cu poziția noastră. Principial noi toți suntem în aceeași apropiere de Dumnezeu și nu mai avem nevoie de un mijlocitor. Însă în practică este așa, că sunt frați și surori, care cu privire la închinare/adorare au gânduri care nu sunt în concordanță cu Scriptura. Arunci este important ca acestea să fie corectate. Dar probabil sunt frați și surori care sunt mai aproape de Domnul și pot corecta aceasta. „Preoții” din Vechiul Testament sunt o imagine a acestora. În practică aceasta se arată de exemplu probabil în aceea că gândurile cu rătăcirile lor, pe care și le face fratele A, sunt aduse deodată corectate înaintea lui Dumnezeu prin rugăciune cu glas tare de către fratele B.

Smulgerea penelor

Aceasta este semnul vizibil că porumbelul nu mai are posibilitatea să zboare. Probabil aceasta face aluzie la faptul că Domnul Isus a renunțat să Se reîntoarcă în cer, fără să înfăptuiască lucrarea.

Tămâierea

Domnul Isus a devenit jertfa de ardere de tot exact pe locul dinaintea lui Dumnezeu unde Dumnezeu a lăsat să vină asupra Lui sentința cu privire la păcat. Și aici la jertfa arderii de tot ni se amintește de problema păcatului. Animalul pentru jertfa de ardere de tot trebuia să moară. Hristos a luat păcatul ca prilej să glorifice pe Dumnezeu. Glorificarea lui Dumnezeu înseamnă: să prezinți gloriile minunate și frumusețea însușirilor lui Dumnezeu, respectiv să le exprimi:

- Căci El a glorificat *sfințenia* lui Dumnezeu, prin aceea că El a fost părăsit de Dumnezeu din cauza păcatului.
- La fel, El a glorificat *dreptatea* lui Dumnezeu, prin aceea că El a trebuit să ia asupra Lui toată pedeapsa păcatului și El a luat-o, cu toate că era Fiu.
- El a glorificat și *dragostea* lui Dumnezeu, prin aceea că El a arătat că Dumnezeu a adus sentința nu asupra noastră, care de fapt noi o meritam, ci că El a adus-o asupra Fiului Său curat și nevinovat și nu L-a cruțat.
- Vedem aici și că *harul lui Dumnezeu* a fost glorificat, prin aceea că Dumnezeu S-a coborât la păcătoșii vinovați, care erau total dependenți de favoarea Sa;
- și *îndurarea lui Dumnezeu*, că Dumnezeu S-a plecat spre făpturi așa de sărmăne și nenorocite, cum eram noi.

Prin faptul că Domnul Isus a luat păcatul ca prilej pentru glorificarea lui Dumnezeu, acum este posibil ca Dumnezeu să ne socotească nouă buna Sa plăcere, pe care El a găsit-o în jertfă.

Jertfa era o jertfă de mireasmă plăcută Domnului. De altfel aceasta este valabil pentru toate treptele acestei jertfe. Chiar și cea mai slabă jertfă era o mireasmă plăcută Domnului. Prețuirea din partea lui Dumnezeu este aceeași, chiar dacă prețuirea din partea celui care aduce jertfa nu este aceeași. Ce mângâiere!

Jertfa pentru păcat a fost de asemenea complet mistuită de foc. Însă ea nu era tămâiată ci arsă complet. Ea nu era o jertfă de o mireasmă plăcută lui Dumnezeu. Ea era arsă în afara taberei și nu pe altar ca jertfa arderii de tot.

Totul din jertfa arderii de tot trebuia să se înalțe ca mireasmă, totul trebuia mistuit. Nu rămânea nimic, toate valorile mari se transformau în mireasmă; totul era mistuit prin foc. Focul vorbește, așa cum am spus mai înainte, despre sfințenia verificatoare a lui Dumnezeu, despre judecată sau curățire, sau dă dovada că un metal este curat. Domnul Isus a avut parte pe Golgota de judecata lui Dumnezeu. Însă tocmai aceste cele mai grele ceasuri au slujit la revelarea desăvârșirii Sale. Aceasta era mireasma plăcută care s-a înălțat de pe cruce spre Dumnezeu. Devotamentul Lui, ascultarea Lui, dragostea Lui, sfințenia Lui – toate au fost aduse la lumină în cel mai înalt grad. Dacă noi admirăm fiecare parte a jertfei arderii de tot și le spălăm, ca să vedem curăția, cu toate acestea din aceasta nu rezultă nici o mireasmă plăcută. Mireasma plăcută o vedem în momentul când Domnul Isus a mers în moarte și a oferit totul spre glorificarea lui Dumnezeu. Toate însușirile lui Dumnezeu au fost aduse la

lumină în chip desăvârșit în toată frumusețea lor prin El. Căci acum a devenit vizibilă și dragostea, dreptatea, îndurarea și maiestatea lui Dumnezeu. Ca să repetăm:

- Dumnezeu a iubit lumea atât de mult, că El L-a dat pe singurul Său Fiu și nu L-a cruțat.
- Dumnezeu era așa de drept, că El, când era vorba de păcat, nu a făcut nici o excepție, chiar și atunci când era vorba de Fiul Său, după ce acesta S-a încărcat cu păcatele noastre și S-a lăsat făcut păcat pentru noi.
- Îndurarea lui Dumnezeu a venit la lumină: căci El Însuși S-a îndurat de aceia care erau vrăjmașii Lui, și le-a adus mântuirea.
- Maiestatea lui Dumnezeu a devenit vizibilă prin aceea că judecata a fost exercitată în toată puterea ei.

Jertfa de ardere de tot era o jertfă de foc, nimic din ea nu trebuia fiert. La fierbere apa nu poate fi încălzită mai mult de 100 de grade. Domnul Isus a trebuit să aibă parte de cea mai mare încercare și nimic nu a fost diminuat. Important este și faptul că aici se spune: „Preotul să le ardă [cuvânt folosit și pentru arderea tămâiei; de aceea și exprimarea „tămâiere”] *pe toate* pe altar.” Este o jertfă totală a lui Hristos pentru Dumnezeu. Hristos nu a reținut nimic. Ca rezultat al acestei jertfe, păcatele sunt îndepărtate prin această jertfă pentru totdeauna (veșnic) dinaintea ochilor lui Dumnezeu (Ioan 1.29; Evrei 6.26).

J. N. Darby scrie în privința aceasta în scrierea lui *Synopsis*:

Atunci când El era pe locul păcatului ascultarea Lui era desăvârșită și Dumnezeu a fost glorificat în chip desăvârșit în tot ce este El. Hristos, care Se dedică pe deplin lui Dumnezeu pentru exprimarea deplină a gloriei Sale, suferă deci aici încercarea totală a judecății. Focul verifică ce este El. El a fost sărat cu foc. Sfințenia desăvârșită a lui Dumnezeu verifică totul până la extrem în puterea judecății Sale, ce este în El. Sudoarea ca sângele, implorarea impresionantă din Ghetsimani, suferința profundă de pe cruce, în conștiința mișcătoare a dreptății {personale}: Pentru ce M-ai părăsit? Un strigăt ne luat în seamă, cu privire la o oarecare ușurare a încercării. Toate valurile și toate talazurile Domnului Dumnezeu au trecut peste El. Dar deoarece S-a dedicat în chip desăvârșit încercării temeinice, acest foc mistuitor și încercarea gândurilor Sale lăuntrice nu au putut produce altceva – și nici nu au produs – decât numai o mireasmă plăcută pentru Dumnezeu. Nu era nici un gând, nici o vrere, care să nu fi fost pusă la încercare. Viața Lui a fost mistuită în această privință. Totul a fost dat lui Dumnezeu. Moartea era însă primul element al jertfei arderii de tot, însă moartea a venit prin păcat. Acolo unde era omul, unde era păcatul, unde puterea lui satan era prezentă ca moarte, unde era judecata de neclintit a lui Dumnezeu, acolo Hristos a glorificat pe Dumnezeu. Și era o glorie care nu putea fi prezentată altfel. Dragostea, dreptatea și maiestatea pe locul păcatului și morții. Hristos, care nu cunoștea păcatul, a fost făcut păcat pentru noi. Și în ascultare desăvârșită și dragoste desăvârșită pentru Tatăl Său El a mers în moarte. Acolo Dumnezeu a fost glorificat, puterea de moarte a lui satan a fost nimicită. Dumnezeu a fost glorificat în Om potrivit cu tot ceea ce El Însuși este, în timp ce păcatul era intrat în

Partea a 2-a: Jertfitorul și preoții

ascultare și în dragoste. El era la locul unde era păcatul, și Dumnezeu a fost glorificat așa cum nici o altă făptură și nici o ființă lipsită de păcat nu putea s-o facă. Încercarea ascultării și glorificarea lui Dumnezeu a constat tocmai în aceea că cu El s-a procedat așa cum se procedează cu păcatul (J. N. Darby, *Synopsis*).